Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2006/2004 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 27 października 2004 r.

w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („Rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów")

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r.	L 149	22	11.6.2005
►M2	Dyrektywa 2007/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r.	L 332	27	18.12.2007
►M3	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r.	L 337	11	18.12.2009
►M4	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r.	L 334	1	17.12.2010
►M5	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r.	L 55	1	28.2.2011
►M6	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 954/2011 z dnia 14 września 2011 r.	L 259	1	4.10.2011

▼B

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2006/2004 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 27 października 2004 r.

w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („Rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów")

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W swojej rezolucji z dnia 8 lipca 1996 r. w sprawie współpracy administracyjnej mającej na celu egzekwowanie przepisów prawnych dotyczących rynku wewnętrznego ([3]) Rada uznała, że wymagany jest ciągły wysiłek w celu polepszania współpracy między administracjami i zachęciła Państwa Członkowskie oraz Komisję do priorytetowego przeanalizowania możliwości wzmocnienia administracyjnej współpracy w dziedzinie egzekwowania prawa.

(2) Istniejące krajowe uregulowania dotyczące egzekwowania przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów, nie są dostosowane do wyzwań związanych z egzekwowaniem prawa na rynku wewnętrznym, a wydajna i skuteczna współpraca w dziedzinie egzekwowania w tych przypadkach nie jest obecnie możliwa. Trudności te stoją na przeszkodzie współpracy organów władzy publicznej w celu wykrywania, śledzenia oraz doprowadzenia do zaprzestania lub zakazu wewnątrzwspólnotowych naruszeń przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów. Wynikający z tego brak skutecznego egzekwowania prawa w sprawach o charakterze transgranicznym umożliwia sprzedawcom i dostawcom omijanie prawa poprzez przemieszczanie działalności w ramach Wspólnoty. Powoduje to zniekształcanie konkurencji względem sprzedawców i dostawców przestrzegających prawa, prowadzących działalność lokalną lub transgraniczną. Trudności w egzekwowaniu prawa w sprawach o charakterze transgranicznym zniechęcają również konsumentów do przyjmowana transgranicznych ofert i, co za tym idzie, podważają ich zaufanie do rynku wewnętrznego.

([1]) Dz.U. C 108 z 30.4.2004, str. 86.
([2]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2004 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 7 października 2004 r.
([3]) Dz.U. C 224 z 1.8.1996, str. 3.

▼B

(3) Rzeczą właściwą jest zatem ułatwianie współpracy między organami władzy publicznej odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów w przypadkach, gdy dochodzi do naruszeń wewnątrzwspólnotowych, a także przyczynianie się do należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego, jakości i spójności egzekwowania przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów, oraz monitorowania ochrony interesów ekonomicznych konsumentów.

(4) Istniejące w prawie wspólnotowym sieci współpracy w egzekwowaniu przepisów mają na celu ochronę konsumentów, wykraczając poza ochronę ich interesów ekonomicznych (w szczególności kwestie zdrowia). Należy wymieniać najlepsze praktyki pomiędzy sieciami ustanowionymi na mocy niniejszego rozporządzenia i istniejącymi sieciami.

(5) Zakres przepisów w sprawie wzajemnej pomocy zawartych w niniejszym rozporządzeniu powinien być ograniczony do wewnątrzwspólnotowych naruszeń prawa wspólnotowego chroniącego interesy konsumentów. Skuteczność ścigania naruszeń za poziomie krajowym powinna być taka, aby nie występowała dyskryminacja między transakcjami krajowymi i wewnątrzwspólnotowymi. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na obowiązki Komisji w związku z naruszeniami prawa wspólnotowego przez Państwa Członkowskie, ani nie przyznaje Komisji kompetencji do żądania zaprzestania naruszeń wewnątrzwspólnotowych określonych w niniejszym rozporządzeniu.

(6) Ochrona konsumentów przed wewnątrzwspólnotowymi naruszeniami wymaga ustanowienia sieci organów publicznych zajmujących się egzekwowaniem prawa na terytorium całej Wspólnoty, a organy te powinny posiadać minimum wspólnych uprawnień w zakresie dochodzenia i egzekwowania prawa w celu skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz zniechęcenia sprzedawców i dostawców do wewnątrzwspólnotowych naruszeń.

(7) Zdolność właściwych organów do swobodnej współpracy na zasadach wzajemności w sferze wymiany informacji, wykrywania i śledzenia naruszeń wewnątrzwspólnotowych oraz podejmowania działań w celu doprowadzenia do ich zaprzestania lub zakazu jest niezbędna dla zagwarantowania należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz ochrony konsumentów.

(8) Właściwe organy powinny również korzystać z innych uprawnień lub środków przyznanych im na poziomie krajowym, w tym, w razie potrzeby, z prawa wszczynania lub żądania wszczęcia postępowań karnych w celu doprowadzenia do bezzwłocznego zaprzestania lub zakazu naruszeń wewnątrzwspólnotowych wykrytych w wyniku wniosku o wzajemną pomoc.

(9) Wymiana informacji między właściwymi organami powinna być dokonywana z zachowaniem najściślejszej poufności i tajemnicy zawodowej w celu zapewnienia bezstronności postępowań oraz nienarażania reputacji sprzedawców i dostawców. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych

▼B

danych ([1]) oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych mają zastosowanie w kontekście niniejszego rozporządzenia ([2]).

(10) Istniejące wyzwania związane z egzekwowaniem przepisów przekraczają granice Unii Europejskiej, toteż interesy konsumentów europejskich wymagają ochrony przed nieuczciwymi przedsiębiorcami z państw trzecich. Istnieje zatem potrzeba negocjacji umów międzynarodowych z tymi państwami w sprawie wzajemnej pomocy w egzekwowaniu przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów. Umowy międzynarodowe w kwestiach objętych niniejszym rozporządzeniem powinny być negocjowane na poziomie wspólnotowym dla zapewnienia optymalnej ochrony wspólnotowych konsumentów i należytego funkcjonowania współpracy z państwami trzecimi w dziedzinie egzekwowania prawa.

(11) Rzeczą właściwą jest koordynowanie, na poziomie Wspólnoty, działań Państw Członkowskich zmierzających do egzekwowania prawa w odniesieniu do naruszeń wewnątrzwspólnotowych w celu lepszego stosowania niniejszego rozporządzenia i przyczynienia się do zwiększenia jakości i spójności egzekwowania prawa.

(12) Rzeczą właściwą jest koordynowanie, na poziomie Wspólnoty, działań z zakresu administracyjnej współpracy Państw Członkowskich, z uwzględnieniem ich wymiaru wewnątrzwspólnotowego, w celu poprawy stosowania przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów. Koordynacja działań przyniosła już efekt w postaci utworzenia Europejskiej Sieci Pozasądowej.

(13) W przypadkach gdy koordynacja działań Państw Członkowskich na podstawie niniejszego rozporządzenia wymaga finansowego wsparcia wspólnotowego, decyzję o przyznaniu takiego wsparcia podejmuje się zgodnie z procedurami określonymi w decyzji 20/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 grudnia 2003 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe finansowania działań Wspólnoty wspomagających politykę ochrony konsumentów w latach 2004–2007 ([3]), w szczególności działaniami 5 i 10 zawartymi w Załączniku do tej decyzji oraz w przyszłych decyzjach.

(14) Organizacje konsumentów odgrywają ważną rolę w informowaniu i edukacji konsumentów oraz w kwestiach ochrony interesów konsumentów, w tym w rozstrzyganiu sporów, i powinny być zachęcane do współpracy z właściwymi organami w celu poprawy stosowania niniejszego rozporządzenia.

(15) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([4]).

([1]) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, str. 31. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).
([2]) Dz.U. L 8 z 12.1.2001, str. 1.
([3]) Dz.U. L 5 z 9.1.2004, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją 786/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, str. 7).
([4]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

(16) Dla skutecznego monitorowania stosowania niniejszego rozporządzenia oraz skutecznej ochrony konsumentów niezbędne są regularne sprawozdania przedstawiane przez Państwa Członkowskie.

(17) Niniejsze rozporządzenie uwzględnia prawa i zasady podstawowe, w szczególności wyrażone w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej ([1]), dlatego też powinno ono być interpretowane i stosowane z poszanowaniem tych praw i zasad.

(18) Ze względu na fakt, że cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest współpraca między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa dotyczącego ochrony konsumentów, nie może zostać osiągnięty przez Państwa Członkowskie, ponieważ działając same, nie mogą one zapewnić współpracy i koordynacji, które mogą w lepszy sposób być zapewnione na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia powyższego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Cel

Niniejsze rozporządzenie określa warunki, na których właściwe organy w Państwach Członkowskich wskazane jako odpowiedzialne za egzekwowanie przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów, mają współpracować ze sobą oraz z Komisją w celu zapewnienia poszanowania tych przepisów oraz należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a także w celu wzmocnienia ochrony interesów ekonomicznych konsumentów.

Artykuł 2

Zakres

1. Przepisy dotyczące wzajemnej pomocy ustanowione w rozdziale II i III dotyczą naruszeń wewnątrzwspólnotowych.

2. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla wspólnotowych zasad w dziedzinie prawa prywatnego międzynarodowego, w szczególności dotyczących jurysdykcji sądów oraz właściwości prawa.

3. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla stosowania w Państwach Członkowskich środków związanych ze współpracą w sprawach karnych i cywilnych, w szczególności dla funkcjonowania Europejskiej Sieci Sądowej.

([1]) Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

▼B

4. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla wypełniania przez Państwa Członkowskie wszelkich dodatkowych zobowiązań do wzajemnej pomocy wynikających z innych aktów prawnych, łącznie z umowami dwustronnymi lub wielostronnymi, także w sprawach karnych, w dziedzinie ochrony zbiorowych interesów ekonomicznych konsumentów.

5. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla stosowania dyrektywy 98/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów ([1]).

6. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla przepisów prawa wspólnotowego dotyczącego rynku wewnętrznego, w szczególności przepisów dotyczących swobodnego przepływu towarów i usług.

7. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi uszczerbku dla przepisów prawa wspólnotowego odnoszących się do telewizyjnych usług transmisyjnych.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „przepisy prawne, które chronią interesy konsumentów” oznaczają dyrektywy w kształcie przeniesionym do porządków prawnych Państw Członkowskich i rozporządzenia wymienione w Załączniku;

b) „naruszenie wewnątrzwspólnotowe” oznacza każde działanie lub zaniechanie sprzeczne z przepisami prawnymi, które chronią interesy konsumentów, określonymi w lit. a), a które szkodzi lub może szkodzić zbiorowym interesom konsumentów zamieszkałych w jednym lub więcej niż jednym Państwie Członkowskim innym niż Państwo Członkowskie, w którym miało miejsce działanie lub zaniechanie, lub gdzie odpowiedzialny sprzedawca bądź dostawca ma siedzibę albo gdzie znajdują się dowody bądź aktywa związane z tym działaniem lub zaniechaniem;

c) „właściwy organ” oznacza każdy organ publiczny ustanowiony na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym posiadający szczególne kompetencje w zakresie egzekwowania przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów;

d) „jednolity urząd łącznikowy” oznacza organ publiczny w każdym Państwie Członkowskim wyznaczony jako odpowiedzialny za koordynację wykonywania niniejszego rozporządzenia na terytorium tego Państwa Członkowskiego;

e) „właściwy urzędnik” oznacza urzędnika właściwego organu wyznaczonego jako odpowiedzialny za stosowanie niniejszego rozporządzenia;

f) „organ wnioskujący” oznacza właściwy organ, który zwraca się z wnioskiem o wzajemną pomoc;

g) „organ, do którego się zwrócono” oznacza właściwy organ, który otrzymuje wniosek o wzajemną pomoc;

h) „sprzedawca lub dostawca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która, w znaczeniu przepisów prawnych chroniących interesy konsumentów, dokonuje czynności w ramach swojej działalności handlowej, wytwórczej, rzemieślniczej lub zawodowej;

i) „działalność nadzoru rynkowego” oznacza działalność właściwego organu wyznaczonego do badania, czy w granicach obszaru jego działania miały miejsce naruszenia wewnątrzwspólnotowe;

([1]) Dz.U. L 166 z 11.6.1998, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/65/WE (Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 16).

▼B

j) „skarga konsumenta” oznacza oświadczenie poparte wiarygodnym dowodem, że sprzedawca lub dostawca dopuścili się lub mogli się dopuścić naruszenia przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów;

k) „zbiorowe interesy konsumentów” oznaczają interesy pewnej liczby konsumentów, które doznały lub mogą doznać uszczerbku w wyniku naruszenia.

Artykuł 4

Właściwe organy

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza właściwe organy i jednolity urząd łącznikowy odpowiedzialne za stosowanie tego rozporządzenia.

2. Każde Państwo Członkowskie może, jeżeli jest to konieczne do wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia, wyznaczyć inne organy publiczne. Może ono również wskazać podmioty mające interes prawny w zaprzestaniu lub zakazie naruszeń wewnątrzwspólnotowych zgodnie z art. 8 ust. 3.

3. Każdy właściwy organ, z zastrzeżeniem ust. 4, posiada uprawnienia w zakresie dochodzenia oraz uprawnienia do egzekwowania przepisów prawnych, niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia i wykonuje je zgodnie z prawem krajowym.

4. Właściwe organy mogą wykonywać uprawnienia, o których mowa w ust. 3, zgodnie z prawem krajowym:

a) bezpośrednio na mocy własnych uprawnień lub pod nadzorem organów sądowych; albo

b) przez wniesienie powództwa do sądów uprawnionych do wydawania niezbędnych decyzji, w tym, gdy zachodzi potrzeba, przez wniesienie środka odwoławczego jeżeli wniosek o wydanie niezbędnej decyzji został oddalony.

5. W zakresie, w jakim właściwe organy wykonują swoje uprawnienia poprzez wniesienie powództwa do sądów, zgodnie z ust. 4 lit. b), sądy te uprawnione są do wydawania niezbędnych decyzji.

6. Uprawnienia, o których mowa w ust. 3, są wykonywane jedynie w przypadku zaistnienia uzasadnionego podejrzenia naruszenia wewnątrzwspólnotowego i obejmują co najmniej prawo do:

a) dostępu do wszelkich odpowiednich dokumentów, w jakiejkolwiek formie związanych z naruszeniem wewnątrzwspólnotowym;

b) żądania od dowolnych osób udzielenia odpowiednich informacji mających związek z naruszeniem wewnątrzwspólnotowym;

c) przeprowadzania niezbędnych kontroli na miejscu;

d) pisemnego wezwania danego sprzedawcy lub dostawcy do zaprzestania naruszeń wewnątrzwspólnotowych;

e) otrzymania od sprzedawcy lub dostawcy odpowiedzialnego za naruszenia wewnątrzwspólnotowe zobowiązania do zaprzestania naruszenia wewnątrzwspólnotowego i, w razie potrzeby, do opublikowania tego zobowiązania;

f) żądania zaprzestania lub zakazu wszelkich naruszeń wewnątrzwspólnotowych i, w razie potrzeby, opublikowania wydanych decyzji;

▼B

g) żądania od przegrywających pozwanych dokonywania świadczeń pieniężnych na rzecz Skarbu Państwa lub na rzecz dowolnego beneficjenta wskazanego lub określonego w prawie krajowym, w przypadku niedopełnienia obowiązków wynikających z decyzji.

7. Państwa Członkowskie obowiązane są zapewnić właściwym organom odpowiednie środki niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia. Właściwi urzędnicy przestrzegają standardów zawodowych i podlegają odpowiednim procedurom lub regulaminom wewnętrznym gwarantującym w szczególności ochronę osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, bezstronność postępowania i przestrzeganie przepisów dotyczących poufności i tajemnicy zawodowej ustanowionych w art. 13.

8. Każdy właściwy organ podaje do wiadomości publicznej prawa i obowiązki, które zostały mu przyznane na mocy niniejszego rozporządzenia, i mianuje właściwych urzędników.

Artykuł 5

Wykazy

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje Komisji i innym Państwom Członkowskim dane na temat właściwych organów, innych organów publicznych oraz podmiotów mających interes prawny w zaprzestawaniu i zakazie naruszeń wewnątrzwspólnotowych, a także na temat jednolitego urzędu łącznikowego.

2. Komisja publikuje i uaktualnia wykaz jednolitych urzędów łącznikowych i właściwych organów w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ROZDZIAŁ II

WZAJEMNA POMOC

Artykuł 6

Wymiana informacji na wniosek

1. Organ, do którego się zwrócono, na wniosek organu wnioskującego, zgodnie z art. 4, dostarcza niezwłocznie wszelkich odpowiednich informacji niezbędnych do ustalenia, czy nastąpiło naruszenie wewnątrzwspólnotowe lub czy istnieje uzasadnione podejrzenie, że może ono nastąpić.

2. Organ, do którego się zwrócono, podejmuje, w razie potrzeby z pomocą innych organów publicznych, odpowiednie dochodzenie albo wszelkie inne niezbędne lub odpowiednie środki, zgodnie z art. 4, w celu zebrania żądanych informacji.

3. Na wniosek organu wnioskującego organ, do którego się zwrócono, może zezwolić właściwemu urzędnikowi organu wnioskującego na towarzyszenie urzędnikom organu, do którego się zwrócono, przy prowadzeniu dochodzenia.

4. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

▼B

Artykuł 7

Wymiana informacji bez wniosku

1. W przypadku gdy właściwy organ poweźmie informację o naruszeniu wewnątrzwspólnotowym lub uzna, że istnieje uzasadnione podejrzenie, że takie naruszenie może nastąpić, notyfikuje bezzwłocznie ten fakt właściwym organom innych Państw Członkowskich oraz Komisji, dostarczając wszelkich niezbędnych informacji.

2. W przypadku gdy właściwy organ podejmuje dalsze środki w celu egzekwowania prawa lub otrzymuje wniosek o wzajemną pomoc w odniesieniu do naruszenia wewnątrzwspólnotowego, notyfikuje ten fakt właściwym organom innych Państw Członkowskich i Komisji.

3. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 8

Wnioski o podjęcie środków służących egzekwowaniu prawa

1. Organ, do którego zwrócono się, na wniosek organu wnioskującego, podejmuje wszelkie niezbędne środki mające na celu doprowadzenie do niezwłocznego zaprzestania lub zakazu naruszenia wewnątrzwspólnotowego.

2. W celu wypełnienia obowiązków określonych w ust. 1 organ, do którego się zwrócono, wykonuje uprawnienia określone w art. 4 ust. 6 oraz wszelkie dodatkowe uprawnienia przyznane mu zgodnie z prawem krajowym. Organ, do którego się zwrócono, określa, gdy zachodzi potrzeba – przy pomocy innych organów publicznych, środki służące egzekwowaniu przepisów prawnych, które należy podjąć w celu doprowadzenia do zaprzestania lub zakazu naruszenia wewnątrzwspólnotowego w sposób proporcjonalny, skuteczny i efektywny.

3. Organ, do którego się zwrócono, może wypełniać swoje obowiązki określone w ust. 1 i 2 również poprzez udzielanie instrukcji podmiotom wyznaczonym zgodnie z art. 4 ust. 2 zdanie drugie, jako mającym interes prawny w zaprzestawaniu i zakazie naruszenia wewnątrzwspólnotowego, aby podjęły wszelkie niezbędne środki dostępne w ramach prawa krajowego w celu doprowadzenia do zaprzestania i zakazu naruszenia wewnątrzwspólnotowego w imieniu organu, do którego się zwrócono. W przypadku gdy podmiot ten nie doprowadził do bezzwłocznego zaprzestania lub zakazu naruszenia wewnątrzwspólnotowego, obowiązki organu, do którego się zwrócono, określone w ust. 1 i 2, pozostają niezmienione.

4. Organ, do którego się zwrócono, może zastosować środki przewidziane w ust. 3 wyłącznie wtedy, gdy po konsultacji z organem wnioskującym w sprawie zastosowania tych środków zarówno organ, do którego się zwrócono, jak i organ wnioskujący zgadzają się, że:

— zastosowanie środków z ust. 3 może doprowadzić do zaprzestania lub zakazu naruszenia wewnątrzwspólnotowego co najmniej tak samo skutecznie i efektywnie jak działanie organu, do którego się zwrócono,

oraz

— instrukcja przekazana podmiotowi wyznaczonemu zgodnie z prawem krajowym nie powoduje ujawnienia temu podmiotowi informacji chronionych na mocy art. 13.

▼B

5. Jeżeli organ wnioskujący jest zdania, że warunki określone w ust. 4 nie zostały spełnione, informuje o tym pisemnie organ, do którego się zwrócono, przedstawiając uzasadnienie swojej opinii. W przypadku braku porozumienia między organem, do którego się zwrócono, a organem wnioskującym organ, do którego się zwrócono, może przedstawić sprawę Komisji, która wydaje opinię zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

6. Organ, do którego się zwrócono, może przeprowadzać konsultacje z organem wnioskującym w trakcie podejmowania środków służących egzekwowaniu prawa, o których mowa w ust. 1 i 2. Organ, do którego się zwrócono, notyfikuje bezzwłocznie wnioskującemu organowi, właściwym organom innych Państw Członkowskich i Komisji podjęte środki oraz ich skutki w odniesieniu do naruszenia wewnątrzwspólnotowego, włącznie z określeniem, czy zostało ono usunięte.

7. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 9

Koordynacja nadzoru rynku i egzekwowania prawa

1. Właściwe organy koordynują swoją działalność w zakresie nadzoru rynku i egzekwowania przepisów prawnych. Wymieniają one wszelkie informacje niezbędne do osiągnięcia powyższego celu.

2. W przypadku otrzymania przez właściwe organy informacji, że naruszenie wewnątrzwspólnotowe szkodzi interesom konsumentów w więcej niż dwóch Państwach Członkowskich, właściwe zainteresowane organy koordynują swoje działania służące egzekwowaniu przepisów prawnych oraz wnioski o wzajemną pomoc przy pomocy jednolitego urzędu łącznikowego. W szczególności starają się one przeprowadzać jednoczesne dochodzenia i środki służące egzekwowaniu przepisów prawnych.

3. Właściwe organy informują Komisję z wyprzedzeniem o takiej koordynacji i mogą wzywać do udziału urzędników i inne towarzyszące im osoby upoważnione przez Komisję.

4. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 10

Baza danych

1. Komisja prowadzi elektroniczną bazę danych, w której przechowuje i przetwarza informacje uzyskane na podstawie art. 7, 8 i 9. Baza danych jest udostępniana do wglądu wyłącznie właściwym organom. Właściwe organy, w odniesieniu do ich obowiązku notyfikowania informacji, które mają być przechowywane w bazie danych, oraz przetwarzania danych osobowych z tym związanych, uznawane są za administratorów danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE. Komisja jest uznawana za administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w odniesieniu do jej obowiązku określonego w niniejszym artykule oraz przetwarzania danych osobowych z tym związanych.

▼B

2. W przypadku gdy właściwy organ ustali, że naruszenie wewnątrzwspólnotowe, które notyfikował na podstawie art. 7, okazało się nieuzasadnione, wycofuje swoją notyfikację, a Komisja niezwłocznie usuwa informację z bazy danych. W przypadku gdy organ, do którego się zwrócono, notyfikuje Komisji, na podstawie art. 8 ust. 6, że naruszenie wewnątrzwspólnotowe zostało usunięte, przechowywane dane dotyczące naruszenia wewnątrzwspólnotowego są usuwane po pięciu latach od dnia notyfikacji.

3. Środki niezbędne do wprowadzania w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

WARUNKI ŚWIADCZENIA WZAJEMNEJ POMOCY

Artykuł 11

Kompetencje ogólne

1. Właściwe organy wypełniają swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia w taki sposób, jakby działały na rzecz konsumentów w ich własnym kraju z własnej inicjatywy lub na wniosek innego właściwego organu w swoim kraju.

2. Państwa Członkowskie, za pośrednictwem jednolitego urzędu łącznikowego, podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia skutecznej koordynacji stosowania niniejszego rozporządzenia przez właściwe organy, inne organy publiczne i wyznaczone przez nie podmioty mające interes prawny w doprowadzeniu do zaprzestania lub zakazu naruszeń wewnątrzwspólnotowych oraz przez właściwe sądy.

3. Państwa Członkowskie popierają współpracę właściwych organów oraz wszelkich innych podmiotów mających, zgodnie z prawem krajowym, interes prawny w doprowadzeniu do zaprzestania lub zakazu naruszeń wewnątrzwspólnotowych, w celu zapewnienia bezzwłocznej notyfikacji potencjalnych naruszeń wewnątrzwspólnotowych właściwym organom.

Artykuł 12

Wniosek o wzajemną pomoc i procedury wymiany informacji

1. Organ wnioskujący zapewnia, aby wszystkie wnioski o wzajemną pomoc zawierały wystarczające informacje w celu umożliwienia organowi, do którego się zwrócono, uwzględnienie wniosku, w tym wszelkie niezbędne dowody możliwe do uzyskania jedynie na obszarze działania organu wnioskującego.

2. Wnioski przesyłane są przez organ wnioskujący do jednolitego urzędu łącznikowego organu, do którego się zwrócono, poprzez jednolity urząd łącznikowy organu wnioskującego. Wnioski są bezzwłocznie przesyłane przez jednolity urząd łącznikowy organu, do którego się zwrócono, do odpowiedniego organu właściwego.

3. Wnioski o pomoc i przekazywanie informacji dokonywane są pisemnie przy użyciu standardowego formularza oraz przesyłane elektronicznie poprzez bazę danych ustanowioną na mocy art. 10.

▼B

4. Język, w jakim sporządzone są wnioski oraz przekazywane informacje, jest uzgadniany przez właściwe zainteresowane organy zanim wnioski zostaną złożone. Jeżeli nie można osiągnąć porozumienia, wnioski są przekazywane w języku (językach) urzędowym(-ych) Państwa Członkowskiego organu wnioskującego, a odpowiedzi w języku (językach) urzędowym(-ych) Państwa Członkowskiego organu, do którego się zwrócono.

5. Przekazywanie informacji w wyniku złożenia wniosku dokonywane jest bezpośrednio organowi wnioskującemu, a także, jednocześnie, jednolitemu urzędowi łącznikowemu organu wnioskującego oraz organu, do którego się zwrócono.

6. Środki niezbędne do wprowadzania w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 13

Korzystanie z informacji oraz ochrona danych osobowych, tajemnicy zawodowej i handlowej

1. Przekazane informacje mogą być wykorzystywane wyłącznie w celu zapewnienia przestrzegania przepisów prawnych chroniących interesy konsumentów.

2. Właściwe organy mogą przedstawić jako dowód jakiekolwiek informacje, dokumenty, ustalenia, oświadczenia, potwierdzone kopie lub informacje wywiadowcze przekazywane na tej samej podstawie co podobne dokumenty uzyskane w ich własnym kraju.

3. Informacje przekazywane w jakiejkolwiek formie pracownikom właściwych organów, sądów lub innych organów publicznych oraz Komisji, w tym informacje przekazywane Komisji i przechowywane w bazie danych, o której mowa w art. 10, których ujawnienie zagrażałoby:

— ochronie prywatności i integralności osób fizycznych, w szczególności przewidzianej w prawie wspólnotowym odnoszącym się do ochrony danych osobowych,

— interesom handlowym osób fizycznych lub prawnych, w tym prawom własności intelektualnej,

— postępowaniom sądowym i doradztwu prawnemu,

lub

— celowi inspekcji lub dochodzeń

są poufne i objęte tajemnicą zawodową, chyba że ich ujawnienie jest niezbędne w celu doprowadzenia do zaprzestania lub zakazu naruszenia wewnątrzwspólnotowego, a organ udzielający informacji zgadza się na ich ujawnienie.

▼B

4. Państwa Członkowskie, dla potrzeb stosowania niniejszego rozporządzenia, przyjmują środki niezbędne dla ograniczenia uprawnień i obowiązków określonych w art. 10, 11 i 12 dyrektywy 95/46/WE w celu ochrony interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. d) i f) powyższej dyrektywy. Komisja może ograniczyć uprawnienia i obowiązki określone w art. 4 ust. 1, art. 11, art. 12 ust. 1, art. 13–17 oraz art. 37 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w przypadkach, kiedy takie ograniczenie jest niezbędnym środkiem dla ochrony interesów, o których mowa w art. 20 ust. 1 lit. a) i e) tego rozporządzenia.

5. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 14

Wymiana informacji z państwami trzecimi

1. W przypadku gdy właściwy organ otrzyma informacje od organu państwa trzeciego, przekazuje informacje odpowiednim właściwym organom innych Państw Członkowskich, na ile zezwala mu na to umowa w sprawie dwustronnej pomocy zawarta z państwem trzecim oraz zgodnie z prawem wspólnotowym w zakresie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do ochrony danych osobowych.

2. Informacje przekazane na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą również zostać przekazane organowi państwa trzeciego na podstawie umowy w sprawie dwustronnej pomocy z państwem trzecim, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu, który jako pierwszy przekazał informacje oraz zgodnie z prawem wspólnotowym w zakresie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do ochrony danych osobowych.

Artykuł 15

Warunki

1. Państwa Członkowskie nie są zobowiązane do zwrotu wydatków poniesionych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia. Jednakże Państwo Członkowskie organu wnioskującego ponosi odpowiedzialność względem Państwa Członkowskiego organu, do którego się zwrócono, za wszelkie koszty lub straty poniesione w wyniku zastosowania środków uznanych przez sąd za nieuzasadnione, o ile dotyczą one istoty naruszenia wewnątrzwspólnotowego.

2. Organ, do którego się zwrócono, może odmówić uwzględnienia wniosku w sprawie środków służących egzekwowaniu prawa określonych w art. 8, po konsultacji z organem wnioskującym, jeżeli:

a) zostało już wszczęte postępowanie sądowe lub zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe w odniesieniu do tego samego naruszenia wspólnotowego, przeciwko tym samym sprzedawcom lub dostawcom przed organami sądowymi w Państwie Członkowskim organu, do którego się zwrócono, lub organu wnioskującego;

b) jego zdaniem, po przeprowadzeniu odpowiedniego dochodzenia przez organ, do którego się zwrócono, naruszenie wewnątrzwspólnotowe nie miało miejsca;

lub

▼B

c) jego zdaniem organ wnioskujący nie dostarczył wystarczających informacji zgodnie z art. 12 ust. 1, chyba że organ, do którego się zwrócono, odmówił wcześniej, na podstawie ust. 3 lit. c), uwzględnienia wniosku odnoszącego się do tego samego naruszenia wewnątrzwspólnotowego.

3. Organ, do którego się zwrócono, może odmówić uwzględnienia wniosku o przekazanie informacji, o którym mowa w art. 6, jeżeli:

a) jego zdaniem, po konsultacji z organem wnioskującym, informacje, o które się zwrócono, nie są niezbędne dla organu wnioskującego dla ustalenia, czy naruszenie wewnątrzwspólnotowe miało miejsce lub czy istnieje uzasadnione podejrzenie, że może ono nastąpić;

b) organ wnioskujący nie zgadza się, że informacja podlega przepisom dotyczącym poufności i tajemnicy zawodowej, określonym w art. 13 ust. 3;

lub

c) zostało już wszczęte dochodzenie lub postępowanie sądowe albo wydane zostało prawomocne orzeczenie sądowe w odniesieniu do tego samego naruszenia wspólnotowego i przeciwko tym samym sprzedawcom lub dostawcom przed organami sądowymi w Państwie Członkowskim organu, do którego się zwrócono, lub organu wnioskującego.

4. Organ, do którego się zwrócono, może odmówić spełnienia obowiązków określonych w art. 7, jeżeli zostało wszczęte dochodzenie lub postępowanie sądowe albo zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe w odniesieniu do tego samego naruszenia wspólnotowego i przeciwko tym samym sprzedawcom lub dostawcom przed organami sądowymi w Państwie Członkowskim organu, do którego się zwrócono, lub organu wnioskującego.

5. Organ, do którego się zwrócono, informuje organ wnioskujący oraz Komisję o podstawach odmowy uwzględnienia wniosku o pomoc. Organ wnioskujący może przedstawić kwestię Komisji, która wydaje opinię, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

6. Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

DZIAŁANIA WSPÓLNOTOWE

Artykuł 16

Koordynacja egzekwowania prawa

1. W zakresie niezbędnym dla osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie informują siebie nawzajem oraz Komisję o swoich działaniach podejmowanych w interesie Wspólnoty w następujących dziedzinach:

a) szkolenie urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie przepisów dotyczących ochrony konsumentów, w tym szkolenie językowe i organizowanie seminariów szkoleniowych;

b) gromadzenie i klasyfikowanie skarg konsumentów;

c) tworzenie sieci właściwych urzędników dla poszczególnych sektorów;

d) rozwój narzędzi informacji i komunikacji;

▼B

e) rozwój standardów, metodologii i wytycznych dla urzędników odpowiedzialnych za egzekwowanie przepisów prawnych ochrony konsumentów;

f) wymiana urzędników.

Państwa Członkowskie mogą, we współpracy z Komisją, prowadzić wspólne działania w dziedzinach, o których mowa w lit. a)–f). Państwa Członkowskie, we współpracy z Komisją, rozwijają wspólne ramy klasyfikowania skarg konsumentów.

2. Właściwe organy mogą prowadzić wymianę właściwych urzędników w celu polepszenia współpracy. Właściwe organy podejmują niezbędne środki w celu umożliwienia właściwym urzędnikom uczestniczącym w wymianie odgrywania aktywnej roli w działaniach właściwego organu. W tym celu urzędnicy są upoważnieni do wykonywania obowiązków powierzonych im przez właściwy organ kraju przyjmującego zgodnie z prawem tego Państwa Członkowskiego.

3. W trakcie wymiany właściwi urzędnicy podlegają odpowiedzialności cywilnej i karnej na tych samych zasadach co urzędnicy właściwego organu kraju przyjmującego. Uczestniczący w wymianie właściwi urzędnicy przestrzegają standardów zawodowych i podlegają regulaminom wewnętrznym właściwego organu kraju przyjmującego, które zapewniają w szczególności ochronę osób fizycznych odnośnie do przetwarzania danych osobowych, bezstronność postępowania i ścisłe przestrzeganie przepisów dotyczących poufności i tajemnicy zawodowej ustanowionych w art. 13.

4. Środki wspólnotowe niezbędne do wprowadzania w życie niniejszego artykułu, łącznie z ustaleniami dotyczącymi wprowadzania w życie wspólnych działań, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

Artykuł 17

Współpraca administracyjna

1. W zakresie niezbędnym do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie informują siebie nawzajem oraz Komisję o swoich działaniach podejmowanych w interesie Wspólnoty w następujących dziedzinach:

a) informowanie i udzielanie porad konsumentom;

b) wspieranie działalności przedstawicieli konsumentów;

c) wspieranie działalności podmiotów odpowiedzialnych za pozasądowe rozstrzyganie sporów konsumenckich;

d) ułatwianie konsumentom dostępu do wymiaru sprawiedliwości;

e) zbieranie danych statystycznych, wyników badań lub innych informacji dotyczących zachowań, nastawienia i decyzji konsumentów.

Państwa Członkowskie mogą, we współpracy z Komisją, przeprowadzać wspólne działania w dziedzinach, o których mowa w lit. a)–e). Państwa Członkowskie, we współpracy z Komisją, rozwijają również wspólne ramy dla działań, o których mowa w lit. e).

2. Środki wspólnotowe niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszego artykułu, w tym ustalenia dotyczące prowadzenia wspólnych działań, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.

▼B

Artykuł 18

Umowy międzynarodowe

Wspólnota współpracuje z państwami trzecimi i z właściwymi organizacjami międzynarodowymi w dziedzinach objętych niniejszym rozporządzeniem w celu wzmocnienia ochrony interesów ekonomicznych konsumentów. Ustalenia dotyczące współpracy, w tym ustanowienie ustaleń o wzajemnej pomocy, mogą być przedmiotem umów między Wspólnotą a zainteresowanymi państwami trzecimi.

ROZDZIAŁ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 19

Procedura komitetu

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku gdy czyni się odesłanie do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 20

Zadania komitetu

1. Komitet może badać wszelkie kwestie odnoszące się do stosowania niniejszego rozporządzenia podniesione przez jego przewodniczącego z własnej inicjatywy bądź na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. W szczególności komitet bada i ocenia funkcjonowanie przepisów w zakresie współpracy przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 21

Sprawozdania

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty wszelkich przyjętych przepisów prawa krajowego lub teksty umów w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem, z wyjątkiem aktów, które dotyczą spraw indywidualnych.

2. Co dwa lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie składają Komisji sprawozdanie o stosowaniu niniejszego rozporządzenia. Komisja podaje te sprawozdania do wiadomości publicznej.

3. Sprawozdania zawierają:

a) wszelkie nowe informacje na temat organizacji, uprawnień, zasobów lub kompetencji właściwych organów;

b) wszelkie informacje dotyczące tendencji, środków lub sposobów popełniania naruszeń wewnątrzwspólnotowych, szczególnie tych, które ujawniły niedoskonałości lub luki w niniejszym rozporządzeniu lub w przepisach prawnych, które chronią interesy konsumentów;

▼B

c) wszelkie informacje w sprawie metod praktycznego egzekwowania przepisów prawnych, które okazały się skuteczne;

d) zbiorcze dane statystyczne dotyczące działań właściwych organów, takich jak działania podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, otrzymane skargi, działania służące egzekwowaniu przepisów prawnych, orzeczenia;

e) streszczenia istotnych krajowych orzeczeń zawierających wykładnię prawa chroniącego interesy konsumentów;

f) wszelkie inne informacje związane ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia.

4. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie o stosowaniu niniejszego rozporządzenia na podstawie sprawozdań Państw Członkowskich.

▼M6

Artykuł 21a

Przegląd

Do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, które zawiera ocenę skuteczności i mechanizmów operacyjnych niniejszego rozporządzenia oraz dogłębną analizę możliwości włączenia do załącznika dodatkowych przepisów prawa, które chronią interesy konsumentów. Sprawozdanie opiera się na zewnętrznej ocenie i szeroko zakrojonych konsultacjach ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, a w stosownych przypadkach towarzyszy mu wniosek ustawodawczy.

▼B

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 29 grudnia 2005 r.

Przepisy dotyczące wzajemnej pomocy określone w rozdziale II i III stosuje się od dnia 29 grudnia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK

Dyrektywy i rozporządzenia objęte art. 3 lit. a [1]

▼M6

1. Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21): art. 1, art. 2 lit. c) i art. 4–8.

▼B

2. Dyrektywa Rady 85/557/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (Dz.U. L 372 z 31.12.1985, str. 31).

▼M6

3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

4. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1): art. 9, 10, 11 i art. 19–26.

▼B

5. Dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 59).

▼M6

6. Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29).

7. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/122/WE z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do niektórych aspektów umów timeshare, umów o długoterminowe produkty wakacyjne, umów odsprzedaży oraz wymiany (Dz.U. L 33 z 3.2.2009, s. 10).

▼B

8. Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość (Dz.U. L 144 z 4.6.1997, str. 19). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2002/65/WE (Dz.U. L 271 z 9.10.2002, str. 16).

▼M6

———————

▼B

10. Dyrektywa 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.U. L 80 z 18.3.1998, str. 27).

11. Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171 z 7.7.1999, str. 12).

12. Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1).

[1] ►M6 Dyrektywy nr 6, 8 i 13 zawierają przepisy szczególne. ◄

▼B

13. Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi: art. 86–100 (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 67). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/27WE (Dz.U. L 136 z 30.4.2004, str. 34).

14. Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość.

15. Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady w sprawie odszkodowań i pomocy dla pasażerów w przypadkach odmowy przyjęcia na pokład, odwołania lotu lub długiego oczekiwania na lot (Dz.U. L 46 z 17.2.2004, str. 1).

▼M1

16. Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22).

▼M3

17. Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej): art. 13 (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

▼M4

18. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową [1].

▼M5

19. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczące praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym [2].

[1] Dz.U. L 334, 17.12.2010, s. 1.
[2] Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 1.